

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2, se sídlem Francouzská 808/19 rozhodl samosoudkyně JUDr. Otílií Hrehovou v právní věci žalobce: F██████████ H██████████, nar. ██████████, bytem ██████████, právně zastoupen: JUDr. Janem Hájkem, advokátem, se sídlem Masarykova 43, Ústí nad Labem, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, se sídlem Praha, Vyšehradská 16, o **2,000.000,- Kč s příslušenstvím**

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci za výkon vazby na nemajetkové újmě částku **255.200,- Kč** s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z této částky od 3. 6. 2014 do zaplacení, když v převyšující části co do 224.800,- Kč a úroku 8,05 % z této částky od 3. 6. 2014, se žaloba zamítá.
- II. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 1,500.000,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení z této částky od 3. 6. 2014 za nezákonné trestní stíhání, **se zamítá.**
- III. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 20.000,- Kč s úrokem z prodlení 8,05 % z této částky od 3. 6. 2014 z titulu nepřiměřené délky řízení, **se zamítá.**
- IV. Žalovaná je povinna na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku **50.695,- Kč**, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce, JUDr. Jana Hájka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í .

Žalobce se podanou žalobou domáhá po žalované zaplacení částky 2,000.000,- Kč. K tomu uvedl, že podáním ze dne 28.11.2013, které bylo žalované doručeno dne 2.12.2013, uplatnil u žalované nárok na přiměřené zadostiučinění za vzniklou **nemajetkovou újmu** podle ust. § 31a zákona č. 82/1988 Sb. v platném znění. Žalovaná reagovala dopisem ze dne 16.1.2014, č.j. MSP- 3849/2013- ODSK-ODSK/3, sdělením, že ve věci bude provedeno obvyklé šetření s tím, že po jeho skončení bude žalobce informovat o svém stanovisku a dále

vyzvala žalobce k zaslání dokladů na jejichž základě by bylo možno posoudit rozsah a závažnost tvrzené nemajetkové újmy a sdělení čísla účtu pro případ uznání nároku. Dne 16.6.2014 obdržel žalobce Stanovisko žalované ze dne 13.6.2014, č.j. MSP-3849/2013-ODSK-ODSK/9, ve kterém **byl jeho nárok na odškodnění za vazbu odmítnut** /§12 odst. 1 písm. a) zákona č. 82/1998/, protože si vazbu zavinil sám, do vazby byl vzat z důvodu uvedeného v § 67 písm. a) trestního, řádu. Dále bylo ve stanovisku sděleno, že usnesení o zahájení trestního stíhání je možno považovat za nezákonné, **avšak vzhledem k okolnostem případu není přiznání zadostiučinění v penězích nezbytné**. Dále bylo oznámeno, že uvedeným sdělením bylo mimosoudní projednání ukončeno. Žalobce s obsahem stanoviska žalované nesouhlasí.

K průběhu řízení uvedl, že usnesením Policie České republiky Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy ze dne 19.9.2010, Čj. [REDAKCE], bylo vůči němu, jakožto obviněnému, **zahájeno trestní stíhání** a sděleno mu obvinění pro zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1,3 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Obžalobou Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 29.8.2011, č.j. [REDAKCE] byl obžalován pro zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1,3 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Rozsudkem Městského soudu v Praze rozsudkem ze dne 20.6.2012, sp. zn. [REDAKCE] byl uznán vinným, jako organizátor (§ 24 odst. 1 písm. a/ tr. zákoníku) a současně spolupachatel (§ 23 tr. zákoníku) ze spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1,3 tr. zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti let se zařazením do věznice s ostrahou a uložena mu povinnost nahradit poškozeným škodu v celkové výši [REDAKCE] Kč. Tento rozsudek byl zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21.11.2012, sp. zn. [REDAKCE] a věc vrácena Městskému soudu v Praze. Usnesením soudce Městského soudu v Praze ze dne [REDAKCE], sp. zn. [REDAKCE] byl F [REDAKCE] H [REDAKCE] vzat do vazby. Vazba je započítána od [REDAKCE] Usnesením téhož soudu ze dne [REDAKCE], sp.zn. [REDAKCE] byl F [REDAKCE] H [REDAKCE] z vazby propuštěn na svobodu. Rozsudkem městského soudu ze dne 31.5.2013, č.j. [REDAKCE] byl F [REDAKCE] H [REDAKCE] podle ust. § 226 písm. c/ tr. řádu **zproštěn obžaloby**. Byl zproštěn obžaloby v celém rozsahu a již tím byla vyslovena rozsudkem Městského soudu v Praze **nezákonnost předcházejících rozhodnutí** (usnesení o zahájení stíhání, uvalení vazby, podání obžaloby) a nesprávnost úředního postupu a konstatováno porušení práva. S ohledem zejména na povahu, rozsah, délku trvání zásahu, závažnost hrozícího nebezpečí a celkovou intenzitu zásahu do jeho integrity, kdy újmu nelze ani nahradit jinak a kdy samotné konstatování porušení práva není možno považovat za dostačující, má za to, že je třeba mu poskytnout zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v penězích.

Za **výkon vazby**, v trvání 319 dní, považuje jako přiměřené zadostiučinění ve výši nejméně **480.000,- Kč, za trestní stíhání**, které skončilo zproštěním obžaloby přiměřené **zadostiučinění ve výši 1.500.000,- Kč a za nepřiměřenou délku řízení** je přiměřené zadostiučinění ve výši **20.000,- Kč**. Délka vlastního řízení nebyla mimořádně dlouhá i když je i tak nutno konstatovat, že úkon nebyl učiněn, resp. rozhodnutí vydáno v přiměřené lhůtě (§ 13 odst. 1 věta třetí, § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb.). Na vzniklých průtazích, délce řízení nenese žalobce žádný podíl.

Vazba byla započítána v trestním řízení od [REDAKCE], ale je skutečností, že osobní svoboda F [REDAKCE] H [REDAKCE] byla omezena již dříve v [REDAKCE] tedy mimo území ČR, ale z popudu orgánů ČR. Vydání k trestnímu stíhání do ČR neproběhlo řádným způsobem, žalobce neměl vůbec možnost se k věci vyjádřit. Věc byla prezentována tak, že měl zavraždit v ČR [REDAKCE] a zmocnit se velkého množství peněz. Tento stav byl vyvolán orgány ČR. Tomu také odpovídal způsob, jak s ním bylo zacházeno. Před soudce byl F [REDAKCE] H [REDAKCE] postaven až v ČR, když byl vzat do vazby, kdy se mu dostalo první relevantní vysvětlení. K jakémukoliv omezení osobní svobody ani k vazbě nezavdal žalobce žádný důvod. Za takový důvod - okolnost nelze považovat to, že mu blíže nespecifikovaný advokát měl doporučit, aby se žalobce do ČR nevracel. Je třeba posuzovat za jakých okolností bylo

doporučení dáno, ale především, je třeba vyjít z toho, že toto doporučení není rozhodnutím žalobce o jeho postupu, ale pouze doporučením jiné osoby. Žalobce se neskrýval a nevyhýbal orgánům státu, stále pobýval na stejném místě, které bylo orgánům státu známé. Žalobci bylo zcela znemožněno postarat se o své záležitosti v [REDAKCE] neměl ani možnost zajistit potřeby své nezletilé dcery, která byla ponechána v [REDAKCE] bez prostředků a neměl o ní po dlouhou dobu žádné informace. O svůj majetek v [REDAKCE] [REDAKCE] přišel, protože neměl možnost se o něj postarat a neměl možnost plnit své závazky. Tyto skutečnosti jej vystavily mimořádnému tlaku. Ten byl vygradován povahou trestného činu, pro který byl obžalován, výší trestní sazby, ale též rozsahem náhrady škody, která po něm byla požadována, kterou by nebyl schopen nikdy za svůj život splatit. Trestný čin, pro který byl obviněn a následně obžalován patří k těm nejzávažnějším a vražda, která byla uváděna v [REDAKCE] je nejzávažnějším trestným činem zcela obecně. Celá záležitost byla intenzivně **medializována jak v ČR tak i v zahraničí** (potíže při cestování, odbavování na letištích a podobně), v [REDAKCE] a to z podnětů orgánů ČR. Nepříznivý dopad byl nejen na blízké v [REDAKCE] ale i v ČR.

Žalovaná učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobce 2. 12. 2013 žádostí z 28. 11. 2013 uplatnil nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v celkové výši 2.000.000 Kč ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. v platném znění za nezákonné trestní stíhání, nezákonný výkon vazby a nesprávný úřední postup ve shora uvedeném řízení. Žádosti žalobce na finanční kompenzaci tvrzené imateriální újmy **nebylo vyhověno**, neboť žalovaná na základě výsledků šetření dospěla k závěru, že žalobce si vzetí do vazby zavinil sám. Ohledně imateriální újmy z titulu nezákonného trestního stíhání se jako odpovídající a přiměřené odškodnění jevílo samotné konstatování nezákonného rozhodnutí. Žalobcem tvrzený nesprávný úřední postup žalovaná v předmětném řízení neshledala, ostatně i sám žalobce ve své žádosti uvedl, že délka řízení nebyla mimořádně dlouhá.

Rešerší spisu Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] žalovaná zjistila, že trestní stíhání žalobce pro zločin loupeže ve spolupachatelství bylo zahájeno usnesením policie ČR ze dne 19. 9. 2010. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2012 žadatel uznán vinným trestným činem loupeže. Do odsuzujícího rozsudku soudu I. stupně žalobce podal odvolání. Po zadržení v [REDAKCE] byl v České republice žalobce ve vazbě od [REDAKCE] do [REDAKCE], kdy byl vyhlášen zprošťující rozsudek. V odůvodnění zprošťujícího rozsudku soud uvedl, že v daném případě zproštění neznamená, že by bylo prokázáno, že skutek obžalování vůbec nespáchali, ale po všestranném zhodnocení všech dostupných důkazů zůstávají důvodné pochybnosti o tom, že jej spáchali.

Žalovaná má za to, že **za vazbu nelze vzhledem ke znění § 12 odst. 1 písmeno a) zákona č. 82/1998 Sb. odškodnění přiznat**. Žalobce byl vzat do vazby z důvodu uvedeného v § 67 písm. a) trestního řádu. Vzetí do vazby bylo odůvodněno zejména skutečností, že na počátku řízení nebyl orgánům v trestním řízení jeho pobyt znám a bylo konstatováno, **že se vyhýbal trestnímu řízení pobytem v cizině** a v České republice již nemá silné vazby. Sám žalobce při svých výsleších v rámci vazebních zasedání uváděl, že mu ustanovený advokát sdělil, že do vyřešení věci se nemá do České republiky vracet.

K nároku na náhradu **nemajetkové újmy** za trestní stíhání v penězích, žalovaná v rámci předběžného projednání konstatovala, že usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce **bylo nezákonné**. Žalovaná je přesvědčena, že přiznání zadostiučinění v penězích vzhledem k okolnostem případu není nezbytné. Žalovaná v souladu s § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. **považuje konstatování vydání nezákonného rozhodnutí za adekvátní kompenzaci** tvrzené imateriální újmy. Pro tento závěr svědčí zejména obsah odůvodnění zprošťujícího rozhodnutí, dále pak i procesní postoj žalobce v průběhu trestního řízení. Nadto žalovaná podotýká, že žalobcem tvrzená imateriální újma nebyla řádným způsobem doložena. Pokud měla

materiální újma žalobci vzniknout v souvislosti s medializací trestního řízení, k tomuto žalovaná uvádí, že podle judikatury Nejvyššího soudu ČR (rozsudek ze dne 3. 7. 2012, č. j. 30 Cdo 4280/2011) je medializace prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu, nelze přičítat státu k tíži, že princip presumpce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky, či dokonce, že jimi byl narušen ve značné míře. Dochází zde k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje. Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení ze dne 27. 12. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3076/2012, uvedl, že **konstatování porušení práva je plnohodnotnou formou zadostiučinění**, předpokládanou ustanovením § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., kterou není na místě žádným způsobem bagatelizovat. V rozsudku ze dne 29.6.2011, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010, pak Nejvyšší soud ČR vyložil, že na prvním místě přichází v úvahu poskytnutí zadostiučinění formou konstatování porušení práva jako jedné z forem morální satisfakce. Peněžní satisfakce připadá v úvahu tehdy, pokud by morální satisfakce nebyla způsobené remajetkové újmě adekvátní. Žalovaná má však za to, že o takovýto případ se v dané věci nejedná. Co se týče žalobcem namítaného nesprávného úředního postupu, tento žalovanou v řízení shledán nebyl. Žalovaná má za to, že veškeré úkony orgánů činných v trestním řízení byly prováděny v adekvátních lhůtách, celková délka řízení nebyla nepřiměřená.

Účastníci učinili nesporným, že žalobce u žalované mimosoudně nárok uplatnil dne 2.12. 2013 a též průběh a výsledek trestního stíhání.

Dále provedeným dokazováním soud zjistil :

Ze záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 16. 9. 2002 (č. 1. 1 spisu [redacted]), bylo zjištěno, že policejní orgán ve věci zahájil úkony předmětného trestního řízení. Usnesením ze dne **19. 9. 2010 bylo zahájeno trestního stíhání F [redacted] H [redacted]** pro zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1,3 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, kdy byl tehdy na útěku na neztotožněném místě v [redacted] (jak citováno z č. 1. 20 spisu). Z usnesení [redacted] Městského soudu v Praze ze dne [redacted] se podává, že podle § 68 odst. 1 trestního řádu z důvodů uvedených v § 67 písm. a) trestního řádu byl obžalovaný F [redacted] H [redacted] vzat do vazby s tím, že **vazba se započítává ode dne [redacted] od [redacted] hodin**. Z odůvodnění předmětného usnesení se podává, že žalobce (obžalovaný) byl dne [redacted] na základě posledně uvedeného příkazu k zatčení ze dne [redacted] zatčen na mezinárodním letišti [redacted] a v návaznosti na to bylo nařazeno na den [redacted] vazební zasedání. V rámci vazebního zasedání obžalovaný poukázal na to, že pobytem v zahraničí se trestnímu řízení nevyhýbal, místo jeho pobytu bylo orgánům činným v trestním řízení známo a důvodem proč cca před 6 lety opustil ČR, nebyla obava z trestního stíhání, ale rozchod s partnerkou a touha pobývat v zahraničí, kde navázal nový partnerský vztah. Zdůraznil též, že s projednávanou trestnou činností nemá nic společného. Z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. [redacted] z 31.5.2013 je zjišťováno, že žalobce **byl zproštěn obžaloby**. Z usnesení [redacted] Městského soudu v Praze ze dne [redacted] se podává, že žalobce byl podle § 71 odst. 2, písm. a) trestního řádu propuštěn z vazby **na svobodu**.

V účastnické výpovědi žalobce uvedl, že Českou republiku neopustil v souvislosti s trestním stíháním jeho osoby, odjel 6 let po té události. Neměl potuchy, že by měl být vyšetřován. Odjel z republiky za novým životem, rozešel se tenkrát se svou tehdejší přítelkyní a neměl zde již pro co žít. Chvilí žil v [redacted]. Poté odjel do [redacted] žil tam nějakou dobu, ale jeho cílem bylo odjet do tepla, Odjel tedy do [redacted]. Mezitím se občas vracel do ČR, kdy podstoupil stomatologická

ošetření, absolvoval lékařskou prohlídku, aby mohl fungovat v cizině. Seznámil se tam se svou budoucí přítelkyní, stala se matkou jeho dítěte. Ona byla tou, která mu umožnila se tam uchytit. Po roce se jim narodila dcerka. Postavili si domek, tam vydělal první peníze, poté stavěl hotýlek, kde pracoval jako [REDACTED]

[REDACTED] Měl tedy dobrou práci a pěkný výdělek. O tom, že je stíhán se dozvěděl až rok před zadržením. K vysvětlení výše částky a satisfakci, kterou požaduje, uvedl, že byl přepaden policejním komandem, v domě, kde bydlel s manželkou a dcerou, která doposud křičí, když vidí policii. Přítelkyni vyhrožovali, že jí zavrou a že dítě odvezou, protože mu pomáhala. Dítě i doposud žije ve strachu, že jí chtějí ukrást. V ČR měli problémy i jeho rodiče i starší jeho děti z mediálního tlaku. V [REDACTED] se o něm psalo, že údajně zabil [REDACTED], a v tamních policejních kruzích se to bere tak, že je takové osobě vystaven doklad tzv karta blanca, což znamená, že je dáno právo policejním orgánům dotčeného zastřelit. Přišel tam o majetek, neexistuje tam žádná sociální pomoc a tak jeho přítelkyně skončila na ulici i s dcerou. V ČR byl vzat do vazby a stále myslel na to, jak to dopadne. Zůstaly mu v [REDACTED] dluhy. Komando vběhlo i do hotelu, majitele mučili, dávali mu [REDACTED] a co ukradli na hotelu, to on nyní splácí. Trauma si dcera zřejmě ponese dlouho, rovněž i rodiče. Policie pořád zdůrazňovala, že žalobce řádl se samopalem. Ve vazbě byl v cele s člověkem, který zřejmě nebyl úplně psychicky v pořádku, pořád zdůrazňoval, že ještě musí něco udělat, protože chce dožít, měl proto strach i usínat. Ve vazbě často probíhaly prohlídky, kdy člověk nahý tzv. dřepuje. Stresovalo ho též to, že pokud by byl uznán vinným, pak bude též zavázán zaplatit škodu [REDACTED] - Kč, respektive polovinu z toho. Nedokázal si představit, jak by tuto částku vůbec do konce života splatil – to asi ani není možné. Rovněž jej stresovalo, že neuvidí dcerku a i sama přítelkyně nevěřila, že jej ještě někdy uvidí. O tom, že je hledán se dozvěděl od kamaráda, který mu říkal, že to četl na internetu. Nejprve si z toho dělal legraci, s vědomím, že nic neudělal. Nicméně šel k advokátovi a ten mu doporučil, aby šel na místní policii, ovšem i když zašel na policii, bylo mu řečeno, že to má nechat plavat, že na to nejsou zařízení. Není tam ani velvyslanectví, ani konzulát ČR. Od začátku přesídlení bydlel a zdržoval se na jednom jediném místě, nechal si vystavit nové papíry, občanský průkaz, řidičský průkaz, řádně odváděl daně, byl dárce Červeného kříže. Rozhodně se neskrýval, protože kdyby to tak bylo, nenechal by si dělat doklady. Místní policie jej tam navíc dobře znala, nekontaktovaly ho žádné úřady. Prostředky na stavbu domu měl z toho, že před odchodem z ČR rozprodal veškerý svůj majetek. Prodal [REDACTED], něco mu půjčila rodina a přítelkyně. V ČR, místo, kde se v [REDACTED] zdržoval, netajil, i ten plukovník co to šetřil, věděl, kde je, neboť mluvil s žalobcovým kamarádem z [REDACTED] s kamarádem V [REDACTED], který byl slyšen i v trestním řízení. Pokud jde o srovnání cen nemovitostí, respektive ceny domů v ČR a v [REDACTED], tak tady je představa cca 7 milionů, tam jsou to spíše takové lepší chaty. K dotazům žalované, proč nekontaktoval svého kamaráda, který měl kontakt s jeho obhájcem ex offo ohledně jeho zadržení, respektive ohledně toho, že je hledán, uvedl, že na něj ztratil kontakt. Pokud však výše mluvil o kamarádovi, který zjistil z internetu, že žalobce je hledán, a o tom kamarádovi, který měl kontakt na ex offo advokáta, pak to není jedna a tatáž osoba, jsou to dva rozdílní lidé.

Po takto provedeném dokazování má soud prokázán skutkový děj tak, že žalobce byl trestně stíhán od 19.9.2010 (tehdy na útěku na neztotožněném místě v [REDACTED]). Dne [REDACTED] byl soudcem, poté co byl po zadržení v [REDACTED] převezen do ČR podle § 68 odst. 1 trestního řádu z důvodů uvedených v § 67 písm. a) trestního řádu, vzat do vazby s tím, že vazba se započítává ode dne [REDACTED]. Žalobce byl dne [REDACTED] na základě příkazu k zatčení ze dne [REDACTED] zatčen na mezinárodním

letišti [REDAKCE] Bylo nařízeno na den [REDAKCE] vazební zasedání. Nejprve byl žalobce uznán vinným zvláště závažným zločinem loupeže dle § 173 odst. 1,3 tr. zákoníku, rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. [REDAKCE] ze dne 20.6.2012 a odsouzen k 10 letům trestu odnětí svobody nepodmíněně; v důsledku jeho odvolání pak po zrušení rozsudku bylo znovu rozhodnuto tak, že byl rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. [REDAKCE] z 31.5.2013 zproštěn obžaloby podle § 226 písm c) tr. ř. neboť **nebylo prokázáno, že tento skutek obžalovaný spáchal**. Usnesením č.j. [REDAKCE] Městského soudu v Praze ze dne [REDAKCE] byl žalobce podle § 71 odst. 2, písm. a) trestního řádu propuštěn z vazby na svobodu. Trestní stíhání žalobce **trvalo od 19.9.2010 do [REDAKCE]** necelé 3 roky.

Podle ust. § 1 odst. 1 zákona 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem ve znění pozdějších předpisů stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 2 cit. zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit.

Podle ust. § 7 odst. 1 cit. zákona, právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle ust. § 8 odst. 1 cit. zákona, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 12 odst. 1 písmeno a) zákona nemá právo na náhradu škody ten, kdo si vazbu zavínil sám.

Podle § 13 cit. zák. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon po provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postu rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle ust. § 26 citovaného zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.

Podle § 31a cit. zák. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možné nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků, způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Po provedeném dokazování činí soud tento právní závěr :

Předpokladem vzniku odpovědnosti státu za škodu je existence nezákonného rozhodnutí, vznik škody a příčinná souvislost mezi výše uvedenými, když tato odpovědnost je

založena na principu objektivním, neboť vzniká bez zřetele na zavinění. Pokud se týká předpokladu, tedy existence nezákonného rozhodnutí, je soud toho názoru, že **usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného v na to navazujícím jeho zproštění obžaloby je třeba posuzovat podle výše citovaných zákonných ustanovení jako škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím.** Podle rozsudku Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 25 Cdo 4768/2007, ze dne 22.10.2009, je ustálenou soudní praxí, že podle zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu; protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje; neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením a vedením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením je specifickým případem odpovědnosti státu podle zákona číslo 82/1998 Sb.. Judikatura Nejvyššího soudu ČR dovodila extenzivním systematickým výkladem uvedeného zákona, že došlo-li z určitých důvodů (v ustanovení § 12 zákona číslo 82/98 Sb. neuvedených) k zastavení trestního stíhání, resp. byl-li obžalovaný obžaloby zproštěn, je třeba vycházet z toho, že občan čin nespáchal a **nemělo proto proti němu být trestní stíhání zahájeno.** Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání a vedením trestního řízení se v takovém případě posuzuje podle ustanovení § 5 písm a, § 7 a § 8 cit. zákona, tj. jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, neboť rozhodujícím měřítkem opodstatněnosti trestního stíhání je výsledek trestního řízení

Pokud jde o nemajetkovou újmu z tvrzeného **nezákonného trestního stíhání**, pak ano, ve světle zprošťujícího výroku po předchozím zahájení trestního stíhání lze konstatovat, že v případě žalobce se jednalo o nezákonné rozhodnutí. Soud však upozorňuje a odkazuje na náleží Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 428/05 z 11.10.2006, že je třeba hodnotit **i význam veřejného zájmu na ochraně společnosti před pachateli trestné činnosti** cit :... „*každé trestní stíhání představuje omezení souhrnu osobnostních práv, jejichž součástí jsou vyjmenovány v čl. 10 Listiny. Obecně jistě platí, že takové omezení je legitimováno veřejným zájmem na ochraně společnosti před pachateli trestné činnosti*“. Tvrzená újma z nezákonného trestního stíhání však za současného náhledu na věc optikou zmiňovaného náleží ÚS, nemůže být takovým omezením osobnostních práv, které by zakládalo opodstatněnost ve formě finanční satisfakce nemateriální újmy, jak žalobce požaduje. V uvedeném případě tedy **stačí konstatování porušení práva, což se ze strany žalované žalobci dostalo** a žaloba na finanční zadostiučinění z nezákonného trestního stíhání tak není soudem shledána opodstatněnou.

Pokud jde o nárok žalobce na odškodnění imateriální újmy z vykonané vazby, pak tento nárok soud shledal opodstatněným, nikoli však v žalobcem požadované výši. Platná soudní judikatura se ustálila v názoru, že přiměřenou satisfakcí v tomto segmentu by měla být částka pohybující se v rozmezí od 500,- Kč do 1.500,- Kč / den vazby. Přitom nebylo zjištěno, že by si vazbu přivodil žalobce sám vlastním přičiněním, neboť on pobýval na území [redacted] legálně daleko dříve, než bylo proti němu zahájeno trestní stíhání dne 19.9.2010 (když z uvedeného usnesení o zahájení trestního stíhání vyplývá **povědomost orgánů činných trestním řízení, že žalobce pobývá v [redacted]** na neznámém místě). Z uvedeného je zřejmé, že žalobce, když ČR opouštěl, nevěděl, že je proti němu vedeno trestní stíhání, nota bene, kdy v té době jeho stíhání ani nebylo zahájeno. Pokud je posuzováno jednání žalobce poté, co se dozvěděl o svém trestním stíhání, kdy mu to měl říct jeho známý, pak nelze se na rozhodnutí žalobce - nečinit žádné kroky ve snaze návratu do

ČR na radu advokáta, dívat prizmatem vyhýbání se trestnímu stíhání, neboť tak bylo pochopitelně činěno v plné důvěře v právní rady či již ustanoveného obhájce či rady tamního právníka. Z uvedeného plyne ten závěr, že žalobce si vazební stíhání nepřivodil sám, konec konců, i kdyby se zachoval způsobem - návratu do ČR, pak zcela jistě by byl do vazby vzat, tak či tak. Tyto závěry ostatně plynou i z vazebního usnesení [redacted] ze dne [redacted], v němž je soudem konstatováno, že obžalovaný má v návaznosti na několikaletý pobyt v [redacted] již jisté vazby (partnerku, dítě), narozdíl od ČR, kde sice zřejmě má příbuzné, pevnější vazby ale patrně zpřetrhal a hmotné zázemí v návaznosti na svůj odchod do zahraničí rozprodal. Lze jen stěží předpokládat, že by za těchto okolností i při dobrovolném návratu do vazby nebyl vzat. Soud se tedy zabýval tím, jaká částka žalobci za vykonanou vazbu náleží. Žalobce vykonal vazbu v rozsahu 319 dnů. V uvedeném rozpětí stanoveném judikaturou od 500,- Kč do 1.500 Kč/den vazby, soud jako přiměřenou stanovil částku 800,- Kč, která ve výsledku pak činí 255.200,- Kč. V převyšující části pak žalobu, pokud jí byla požadovaná částka v rozdílu 224.800,- Kč, zamítl jako nedůvodnou. Úrok z prodlení pak stanovil ode dne 3.6.2014, kdy uplynula lhůta 6 měsíců od uplatnění nároku u žalované, v níž byla žalovaná povinna nárok vypořádat.

Pokud jde o nepřiměřenou délku řízení, Otázku přiměřenosti délky řízení v předmětné věci je třeba posoudit v souladu zejména s článkem 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který mj. zakotvuje právo každého na projednání věci v přiměřené lhůtě, a příslušnou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Z ní kromě jiného plyne, že přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností případu a s ohledem zejména na složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (viz např. rozsudek ESLP ve věci Hartman proti České republice ze dne 10. července 2003, § 73).

Průtah v určité fázi řízení lze tolerovat za předpokladu, že celková délka řízení nebude nepřiměřená (viz např. rozsudek ESLP ve věci Pretto proti Itálii ze dne 8. prosince 1983, § 37). Jen průtahy přičitatelné státu mohou vést k závěru, že délka řízení byla nepřiměřená (viz např. rozsudek ESLP ve věci Papachelas proti Řecku ze dne 25. března 1999, § 40). Chování stěžovatele představuje objektivní faktor, který není přičitatelný žalovanému státu a je třeba ho vzít v úvahu při rozhodování o překročení přiměřené lhůty (viz např. rozsudek ESLP ve věci Versini proti Francii ze dne 10. července 2001, § 28). Při stanovení výše zadostiučinění je nutno vycházet především ze sjednocujícího stanoviska Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010. S ohledem na to, že pro žalobce je relevantním obdobím od zahájení jeho trestního stíhání do skončení věci zproštěním obžaloby, pak tuto dobu od 19. 9. 2010 do do [redacted], tedy necelé 3 roky, nelze považovat za nepřiměřenou a v této části byla žaloba zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst.1 o.s.ř., kdy bylo na místě přiznat žalobci náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Rozhodování o výši náhrady za nemajetkovou újmu, resp. o výši přiměřeného zadostiučinění obecně splňuje podmínky aplikace ust. § 136 o.s.ř., neboť neexistuje žádná exaktní metoda, jak stanovit přiměřenost zadostiučinění (resp. jeho výši). Za ne zcela přiléhavý odhad výše budoucího zadostiučinění nemůže být žalobce v rámci náhrady nákladů řízení sankcionován. Podaří-li se žalobci prokázat příčinnou souvislost mezi nemajetkovou újmou mu způsobenou a nesprávným úředním postupem, je prokázán základ nároku a žalobce má v zásadě plný úspěch ve věci, i když mu je přiznáno zadostiučinění v jiné výši, než jakou v řízení uplatnil. Shodný závěr vyslovil i Ústavní soud ČR ve svém rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 1310/09. Žalobci proto náleží odměna za 4 úkony právní služby po 9.340,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby, 2x

jednání u soudu) + 4 x režijní paušál po 300,- Kč, DPH 8.085,- Kč, k tomu cestovné 2x Ústí nad Labem – Praha a zpět vozidlem RZ 5U7 8439 s ujetými 380 km a dále ztráta za promeškaný čas (12 x 100), tj. 1.200; celkem 50.695,- Kč.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dní od doručení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu podepsaného.

V Praze dne 22.7. 2015

JUDr. Otília Hrehová, v.r.
samosoudkyně

za správnost: Křížová